

ביזן שאשתו נטהרת, אַרְיךָ לשמה אומה שמחה מזוהה חדוה עליזה. וכל הטעמים שאמרנו עולים בדרכה אחთ. סתמו של דבר - כל אומם בני האמונה צריכים לכון לב ורצון בונה. ואם אמר, אם פך, שבח הוא של האיש כשיוציא לדרכך יותר מאשר בביתו, משום התיווג העליון שמזודגת עמו - בא ראה, בזמן שבנו אדם הוא בבריתו, עקר הבית אשתו, משום שכיננה לא זהה מהבית משום אשתו, כמו ששנינו, שכתוב בראשית כ"ד ויבאך יצחק האלה שרה אמו, שנר הרליך. מה הטעם? משום שהשכינה בא לבית.

סוד הדבר - האם העליונה לא נמצאת אצל הנזכר אלא בזמן שתתקון הבית והתחברו זכר ונkeh, ואו האם העליונה מזיקה ברכות פדר לבך אוותם. כמו זה האם הפחתונה לא נמצאת אצל הנזכר אלא בזמן שתתקון הבית, יבא הנזכר לנקבה שלו והתחברו כאחד. אז האם הפחתונה מזיקה ברכות להברך אוותם.

ועל זה הנזכר מתעטר בביתו בשתי נקבות כמו שלמעלה. וזהו סוד הכתוב (שם ט) עד פאות גבעת עולם. הע"ד הנה, פאות של גבעות עולם בו. נקבה עליונה לתקן אותו ולעטר אותו ולבך אותו. נקבה הפחתונה להתחבר בו ולהzon ממנה.

ובמו זה למטה, כשזכר נשא, פאות גבעות עולם אילו, ומתחטר בשתי נקבות - אחת עליונה ואחת פחתונה. העליונה להזrik עליו ברכות, והפחיתה להzon ממנה ולהתחבר עמו. וכן אדם בבריתו פאות גבעות עולם אילו ומתחטר בהם.

דבר ונוקבא. ביזן דאתרכיאת אמתיה בעי לחדרתא לה חדוה דמצוה חדוה עלאה. וכלחו טעמי דקא אמרן במד ורגא סלקין. סתמו דמלה כל אונן בני מהימנותא בעין לכוונא לבא וריעותא בהאי.

ואי תימא אי כי شبחה הוא דבר ניש כד נפיק לארכא יתרן מן ביתיה בגין זוגא עלאה דזידוגת בהדייה. פא חז, בזמנא דבר ניש הוא בבייה, עקרא דבייה דבייה. בגין דשכינתא לא אתudy מון בייטה בגין דבייה. במא דתגין דכתיב, (בראשית כ"ד) ויבאך יצחק האלה שרה אמו, דשרגא אתדלקת, מאי האהלה שרה אמו, דשרגא אתדלקת, בגין דשכינתא אתה לבייטה.

רויא דמלה אמא עלאה לא אשטפהת גבי דכירות אלא בזמנא דاتفاقת בייטה ואתחבריו דבר ונוקבא, כדין אמא עלאה אריקת ברכאנן לברכוי לון. בגין דא אמא תפאה לא אשטפהת לגבי דכורה אלא בזמנא דاتفاقת בייטה ואתי דבר לגביה דנוקביה ואתחבריו בחדא כדין אמא תפאה אריקת ברכאנן לברכא לון.

יעל דא בתרי נוקבין אתער דכורה בבייה, בגין דלעילא. והיini ר' זא דכתיב, (בראשית ט) עד פאות גבעות עולם. האי ע"ד תיאוכתא דגבאות עולם ביה. נוקבא עלאה לאתקנא ליה ולאעטרא ליה ולברכא ליה. נוקבא תפאה לאתחברא ביה ולאתזנא מגניה. ובגונזא דא למתא כד דכורה אינסיב, פאות גבעות עולם לגביה ואתער בתרי נוקבי חד עלאה וחד תפאה. עלאה לארכא עלייה ברכאנן. תפאה לאתזנא מגניה ולאתחברא בהדייה. ובר ניש בבייה פאות גבעות עולם לגביה ואתער בהו.

בשיזא לדרך לא כה. האם העליונה מתחברת עמו, והמחטונה נשארת. בsharp לביתו, רוץ להתעטר בשתי נקבות כפי שאמרנו. אמר רב פנחס, אפלו בקלפות בקשר של ספרים לא פותחים פתחון לפניהם.

אמר רב שמעון, כמו זה התורה עומדת בין שני בתמים, כמו שכתוב (ישעיה) לשני בתי ישראל וגנו. אחד נספר עליון, ואחד גלוי יותר. (מנקר) העליון (ה) קול גדול, שכתוב (דברים) קול גדול ולא ישך. ומקול הפנימי מה הוא שליא נשמע ולא מתגללה. וזהו בשנובע בית הגרון, יצאתו לפניו, בחשאי, וממיד נבע ולא פוסק. והוא דק פנימי שלא נשמע לעולמים.

ומכאן יצאת התורה שהוא קול יעקב. וזה נשמע [ושנשען] שיזא מאותה שלא נשמעת, ואחר כך הדברו נאחז עמו והוא החוצה מכלו ומתקפו. וקיים שלא יעקב שהוא תורה, אותו בין שתי נקבות. אותו הפנימי מה שלא נשמע, ואומר בזה שבחין שנשמע.

שנים הם שלא נשמעים, ושנים שצחים. שנים שלא נשמעים זה כי חכמה העליונה הנסתירה שעומדת במחשכה שלא מתגלה ולא נשמעת. אחר כך יוצא ונשמעת. שנים שלא מתגלה מעת בחשאי, שלא נשמע אותן שזקרא קול גדול,

שהוא דק וויזא בחשאי. שנים הם שנשמעים, אותן שיזאים מכאן הקול שלא יעקב ורבור שנאחז עמו. הקול הגדל זה שהוא בחשאי שלא נשמע, היא בית לחכמה העליונה, וכל נקבה בקראת בית. ודברו האחרון הוא בית לקול של

בד נפיק בארכא לא או וכי. אם עלאה אתחברת בהדריה ומתאה אשთארת. בד פב לבתיה בעי לאתעטרא בתרי נוקבי כדק אמרן. אמר רב פנחס אפילו בקהלifi סנפורי קטרא לא פתחי (וזנעד) עטרא קפה. אמר רב שמעון בגונא דא אוריתא קאים בין תרי בתים, כמה דכתיב, כמה עלאה (ישעה ח) לשני בתוי ישראל וגוי. חד סתימה עלאה. וחד אתגלייא יתיר. (פתח) עלאה (ה) קול גדול דכתיב, (דברים ה) קול גדול ולא ישך. והאי קול פנימאה איהו דלא אשתחמע ולא אתגלייא. ודא הוא בד נבייע כי גrown אפיק (ביח) הד בחשי וنبيיע תדר וללא פסק. ואיהו דקה פנימאה דלא אשתחמע לעלמין.

ומהבא נפקא אוריתא דאיהו קול יעקב. והאי אשתחמע (ר"א דאשתחמע) דנפקא (ר"א נפקא) מההייא דלא אשתחמע. ולბתר אתאחד דבריך בהדריה ונפק לבר מחילה ומתקפה. וקיים דיעקב דאיהו אוריתא אחד בין תרי נוקבי. אחד בhai פנימאה דלא אשתחמע. ואחד בhai דיבור דאשתחמע.

תרין אפין דלא אשתחמעו ותרין אפין דאשתחמעו. תрин דלא אשתחמעו, דא הוא חכמה עלאה סתימה דקינימא במחשכה דלא אתגלייא ולא אשתחמע. לבתר נפקא ואתגלייא זעיר בחשי דלא אשתחמע ההוא דאקרי קול גדול דהיא דק ונפיק בחשאי.

תרין אפין דאשתחמעו, אפין דנפקא מהבא קול דיעקב ודבריך אתאחד בהדריה. hei קול גדול דאיהו בחשי ולא אשתחמע. איה ביה' לחכמה עלאה. וכל נוקבא ביה' אקרי. והאי דברך בתרא איהו בית לקול